

lade f.eks. kvalificerede herpetologer at holde dyr, som ellers er forbudte.

Til § 8

Mærkning og registrering af hunde støttes af EF-Parlamentet, og flere lande i EF har allerede lovgivning herom. Hvad angår katte, er det næppe muligt at få gennemført en fuld registrering af alle huskatte, men ejeren bør selv kunne sikre sin kat ved registrering. Ved øretatovering og registrering af huskatte vil man have en sikker identifikationsmulighed (den eneste realistiske), således at der ved indfangning kan skelnes mellem huskatte (familiekatte) og hjemløse katte. Førstnævnte skal sendes »hjem« igen. Sidstnævnte kan naturaliseres og genudsættes i et samarbejde mellem kommunerne og dyreværnsorganisationerne eller aflives.

Undersøgelser viser, at ca. 95 ud af landets 275 kommuner har en eller anden form for kattetjeneste. I nogle kommuner betaler kommunen for indfangning, transport og aflivning af alle anmeldte herreløse katte. Dette gælder f.eks. København, hvor udgifterne til kattetjenesten beløber sig til 1 kr. pr. indbygger pr. år.

For så vidt angår § 8, stk. 4, er udgangspunktet, at et af de største dyreværnsproblemer, der er i landet, er katteproblemerne, der er de tungeste, de talrigeste og de vanskeligste at løse.

Det drejer sig primært om tilløbne/efterladede tamme eller halvville (herreløse) katte. For størstedelens vedkommende er det såkaldte overskudskatte, der stammer fra ukontrollerede dyrehold, bl.a. fra landbruget, der er storleverandør af killinger. Også i sommerhus- og campingpladsområderne er problemet stort, dér, hvor feriegæster tager en lille killing til sig og efterlader den til en krank skæbne, når ferien er forbi. Og endelig er der de store flokke af katte i storbyerne, der i mange tilfælde også har en kummerlig tilværelse.

Det er urimeligt, at det skal påhvile private dyreværnsforeninger med deres stab af frivillige (ulønnede) kredsformænd næsten ene at løse så store samfundsskabte problemer.

Hunde og katte kan mærkes ved øretatovering, hunde, inden de er 6-8 uger gamle, og katte, når de er ½-1 år gamle.

Jagtlovens § 11, der giver den jagtberettigede lov til at skyde katte, der befinder sig mere end 150 m fra anden mands beboelse, skal ophæves. Ligeledes ønskes en ophævelse af mark- og vejfredslovens § 14, der giver en grundejer ret til under visse omstændigheder (endog uden forudgående advarsel) at aflive katte, der færdes på hans ejendom.

Disse to paragraffer hører til i en anden tidsalder og er uforenelige med det syn, man i dag har på katte.

Med en øretatoveringsordning (og tilhørende registrering) samt en kommunal indfangningsordning er der rygdækning for at ophæve de to paragraffer, som det også ønskes af store dele af befolkningen.

En katteejer vil herigennem også kunne drages til ansvar for de evt. skader, katten forvolder tredje-mand.

Derimod kan halsbånd ikke accepteres som identifikationsstegn, fordi:

- a) det ikke er ufarligt for katte at bære halsbånd
- b) mange katte »nægter« at bære halsbånd og hurtigt krænger dem af, når de lukkes ud
- c) det kun ved indfangning med sikkerhed kan konstateres, om en kat er diegivende og derfor ikke må aflives (skydes).

Man er meget langt fremme med udviklingen af mikrochips, som injiceres under huden. Denne metode indebærer, at både hunde og katte kan mærkes meget tidligt efter fødslen.

Registreringen foregår i Danmarks Hunde- og Katteregister, således at man døgnet rundt kan få oplysning om dyrenes ejerforhold.

Foreningen til Dyrenes Beskyttelse har sammen med Kattens Værn og med assistance fra Dansk Kennel Klub udarbejdet detaljerede planer for opbygningen af et sådant register. Det vil ikke koste det offentlige penge, men vil kunne drives for en engangsregistreringsafgift på 100 kr. for en kat og 200 kr. for en hund.

Til § 9

Bestemmelsen indeholder bemyndigelser for ministeren til at fastsætte regler om transport af dyr og i øvrigt om behandling og beskyttelse af dyr.

Disse bemyndigelser er overført fra § 16 i den gældende lov.

I medfør af bemyndigelsen til at fastsætte regler om transport af dyr er der udarbejdet 2 bekendtgørelser: bekendtgørelse nr. 208 af 16. juni 1964 om transport af dyr med senere ændringer og bekendtgørelse nr. 439 af 10. august 1982 om international transport af dyr. Forslagsstillerne finder, at der er behov for, at disse bekendtgørelser gennemgås med henblik på en ajourføring. Der henvises til bemærkningerne i kapitel 4.2.9. i Justitsministeriets betænkning om dyreværn. Hjemmelen vedrørende transport omfatter såvel selve transporten som måden, hvorpå dyrene håndteres i forbindelse med transporten. Der er her problemer, dels fordi dyrene ikke i samme omfang som tidligere er vant til »at være mellem hænder«, dels fordi arbejdet undertiden udføres af ukvalificeret personale.